

Belöning för  
otidig swartsjuka;  
en nödig spegel  
för gamla män, som  
gifta si...

*1700-1829 59 A Br.*



National Library  
of Sweden

1795

Belöning

Sv. Saml.

Roman

1700-t.

(Br.)

1700-1829

1795



Roman.

1700-t.

(24.)

1700-1829

Belöning

För

Otidig Smartsjuka;

En

Rödig Spegel

För

Gamla Män, som gifta sig med  
unga Fruntimmer.



Sammanstafwen af EXPERTO, i Hans 80 ål-  
ders år.



Stockholm,

Fryckt hos Henrik A. Nordström, 1795.

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870

1870





**S**tingel, en berömd Målare i Breslau, war redan kommen til en hög ålder, och war ännu ogift. Han behöfde en Model för at måla en Venus, hwilken skulle öfvergå alla de, som tilförene woro förfärdigade. Et sådant original war icke så lätt at finna; det fanns wäl i Breslau åtskilliga skönheter, men det war swårt at finna någon, som wille låta nyttja sig därtil. Några rika och af stor härkomst blefwo förtörnade öfwer blotta föreställningen därom; andra Fruntimmer åter, som wäl woro af samma stånd, men fattiga, afflog tilbådet, som de trodde strida emot anständigheten. Denne Konstnär hade redan förgåfwes i twänne Månader anvåndt all sin slit därtil, då en gammal Fru af en händelse kom til honom; Hon war mycket fattig, men hade en ganska skön Dotter. Denna Fru tilböd honom sin Dotter, e-

2 2

mot

mot wiß betalning hwarje tima, som  
 hon skulle sitta för honom. Stinkel,  
 förlågen med sit arbete, war mycket  
 nögd öfwer hennes förslag, och kom  
 öfwerens med denna Fru, som dock  
 likwål förbehölt sig, at få wara när-  
 warande med sin Dotter. Stinkel war  
 sielf dygdig och fann billighet i hen-  
 nes begäran; Högaftning är redan en  
 god börian i kärleks saker. Målarens  
 hjerta blef snart intagit af den sköna  
 Ferdinanda, så hette der gamla Fruns  
 Dotter, och han war säker, at efter  
 en så fullkomlig Modell, så skulle han  
 göra et mästerverk, som ännu mera  
 skulle öka hans beröm. De första da-  
 garne använde han til Huswudets af-  
 målning; han fann sielf så mycket be-  
 hag däruti, at han ingalunda twifla-  
 de på, at om det öfriga blef så bra  
 som begynnelsen, så skulle hans Arbe-  
 te blifwa fullkomligt; men han wän-  
 tade sig ei de hinder, som skulle mö-  
 ta honom, och som sluteligen skulle  
 kosta hans ro och hans lif. Då han  
 nu skulle måla det öfriga af sin Ve-  
 nus,

nus, fordrade han af sin Model det som wid sådana tilfållen är brukligt; men den gamla Frun låt honom weta, at hon ej för hela werldenes rikedom wille tillåta, at hennes Dotter skulle fela emot anständigheten, och trodde, at han efter Contractet icke kunde eller borde påstå sådant, som stridde emot årbarheten och goda seder. Stinkel ansåg dessa inwändningar för onyttiga och dåraktiga, men den gamla Frun war obewekkelig; och för at wisa, det egennytta ej kunde öfwer-tala henne, så tog hon sin Dotter med sig och gick bort; hon låt honom weta, at som han mente, at egennyt-tan skulle förföra henne, så hade hon gjordt en Ed, at hwarken hon eller hennes Dotter skulle mera komma i hans Hus. Anskönt Stinkel sedan på alt möjligt wis sökte, at få henne på andra tankar, så höll han dock riktigt sit ord och sit löfte. Huru mycken magt har icke högmod och egen-larlek öfwer en människas sinne. Stinkel, förtretad dåröfwer, at se sit re-

Dan påbegannta arbete affstadna, för denna gamla Frus egensinnighet, wille ännu göra et försök; han gick därför hem til henne, i tanka, at göra henne et så ansenligt tilbåd, at hon sluteligen skulle låta öfwertala sig; men han wiste icke, at Cupido just wäntade honom där, och wid detta tillfälle skulle beröfwa honom hans frihet. Ferdinanda war allena; han glömde alt hwad han tänkte at säga, och talte allenast om de rörelser, som hennes behagligheter hade förorsakat i hans hjerta. Ferdinanda swarade mycket förnuftigt på hans artiga höfligheter, och detta samtal gjorde hennes seger fullkomlig. Han lät sluteligen så intaga sig af denna skönhet, at han fattade det beslut, at gifva sig med henne. Det blef icke swårt för honom, at winna sin önskan, ty han war en riker man, och öfwer alt berömd för sin konst. Ferdinanda däremot war fattig, och ägde ei annat än sin skönhet och dygd. Då den gamla Fru kom hem, föregaf han, at han allenast

näst war kommen för at utbedja sig den äran, at hon eftermiddagen wille besöka honom, ty han hade något, at rätta på hufswudet af sin Målning, hwilket han ej kunde göra utan modellen. Denna begäran blef bewiljad; såsom den war aldeles billig. Stinkel tog emot sina Gäster i et rum, som han hade låtit pryda med det kostbaraste han ägde. Så snart de första Complimenterne woro gjorde, tog han den gamla Fruen wid handen, och wiste henne all sin rikedom; han öpnade en Bureau och wiste dem en anseelig mängd med Jouveler; alt detta sade han, skall höra Eder til, min kära Fru, om Ni wil tillåta mig at behålla Eder Dotter til Modell i åtta dagar, inom hwilken tid jag tror mig göra färdigt mit stycke; jag försäkrar eder heligt at jag aldrig skall tala därom för någon människa. Stinkel, som nog märkte, at hans stora löste gjorde något intryck, hade lust at se huru långt egenyttnan kunde gå, framwiste ännu

et skrin, som war fullt med Guld,  
 samt lät denna mäktiga metall lysa  
 båda för Modrens och Dottrens ö-  
 gon. Detta tilbjuder jag Eder också,  
 sade han, om Ni will samtycka til  
 min begäran. Emedlertid hade han  
 ständigt ögonen fästade på dem båda;  
 dock mera på Dottren än Mo-  
 dren. Hon rådnade: detta war et  
 tvetydigt tecken, och blef til det bästa  
 uttydt af målaren. Den gamla Fru  
 unspollade sig, tog sin Dotter wid  
 handen, och sade: lät oss gå bort;  
 denna strid är alt för farlig, och dyg-  
 den bör altid hafwa företräde fram-  
 för all werldenes rikedom. Stinkel,  
 som blef innerligen rörd öfwer et så  
 stort prof af dygd, skyndade sig strax  
 efter dem, och bad dem med ömma  
 ord, at de skulle wänta. Alt detta,  
 som Ni här har sedt, tillhörer Eder  
 dock, sade han, ty förrän jag gjorde  
 Eder det förslaget, som billigt wis  
 skulle förorsaka Eder missnöje, så ha-  
 de jag redan beslutit, at tilbjudas E-  
 der detsamma på et anständigt sätt.  
 För-

Förslåt mig min dristighet, ty här-  
 med wille jag allenast försöka om det  
 fans ännu någon dygd på jorden. I  
 fall Ni hade låtit förleda eder af des-  
 sa mäktiga förförare, så hade jag dock  
 icke förändrat mina tankar, jag hade  
 allenast suckat öfwer Eder swaghet.  
 Ja, min kära Fru, sade Stinkel wi-  
 dare, jag älskar eder söna Dotter,  
 gif mig henne, och dela med oss den  
 lycka jag kan göra henne. Ferdinan-  
 das Moder älskade sin Dotter, och  
 detta tilbåd war alt för förbelaktigt,  
 til at icke strax blifwa antagit. Man  
 gjorde genast alla nödiga anstalter til  
 Bröllopet, och Stinkel blef åtta dagar  
 varefter ägare af sin wackra Modell.  
 Så länge den gamla Frun lefde, war  
 alting mycket wäl emellan hennes Måg  
 och Dotter. Den beständiga högakt-  
 ning, som han bar för sin Swärmo-  
 der, hade fördrifwit all mistänka ut-  
 ur hans sinne, men så snart hon war  
 död, begynte detta gift at efter han-  
 den utspida sig i hans hjerta. Fer-  
 dinanda war munter, beleswad, äls-  
 kade

skade nöjen, och hade en särdeles smak för flyktighet, hwilket hennes man ganska wäl iakttog. De många Amanter, som hennes skönhet förorsakade; natt-Serenader, och otaliga andra Galanterier, hwaruti Ferdinanda tycktes taga mycken del, förorsakade Stinkél så mycket bekymmer, at han på en gång beslöt, at befria sig ifrån en sorg, som natt och dag tårde honom. Han slöt in Ferdinanda, och myttiade denna bedröfweliga försigtighet, så ofta hans förrättningar tvingade honom at gå ut. Den listiga Ferdinanda fick snart nog förnimma de bedröfligaste fölgher af sin oaktsamma flyktighet. Lyckan, som förorsakar många underliga händelser i werlden, förde en af hennes Bröder hem ifrån England, hwilken i sin ungdom kommit i tjenst, hos en tyff Herre, som i många år hade varit Minister wid främmande Hof. Denne hennes Bröder, wid namn Furing, hade igenom sina trogna tjenester blifwit Hofmästare hos sin Herre, och hade

hade alltid med så mycken försigtighet  
 uppfördt sig, at han med rätta förtjen-  
 te sin Herres förtroende. Något förr-  
 än Ministern skulle resa hem, befallte  
 han Furing, at resa förut til Bre-  
 slau, för at sätta all ting i ordning.  
 Hofmästaren, som i allt wille behaga  
 sin Herre, beslöt at meublera hans  
 hus med några wackra målningar,  
 hwartil han sökte skaffa sig en skickelig  
 och berömd Målare. Stinkel blef ho-  
 nom recommenderad, och Contractet  
 slutad; men Ferdinanda hade ingen  
 fördel där af, ty tilförene hade hon  
 någon frihet, men nu miste hon den  
 helt och hållit. Stinkel, som alltid äls-  
 skat henne ganska mycket, förskaffade  
 sin hustru någon gång några nöjen;  
 så länge han beständigt wistades hem-  
 ma, slöt han henne aldrig inne, utan  
 allenast när han gick ut, hwilket dock  
 hände ganska sällan; men då han nu  
 begynte, at arbeta hela dagen, så blef  
 hennes fängelse beständigt, och hon  
 fandt ej den minsta läglighet at lin-  
 dra des hårdhet. Tre månader gick för-

förbi innan hon kunde wänta sig nå-  
got slut på sit elände, och hon inbil-  
lade sig, at detta hennes olyckliga til-  
stånd skulle blifwa ewigt. Förbittrad  
öfwer en sådan medfart, som hon kal-  
lade tyrannisk, och som hon trodde  
sig ei hafwa förtjent, beslöt hon, at  
hemligen gå bort, om hon någonsin  
kunde få lägenhet därtill. En dag, då  
hon såg sig omkring på alla ställen i  
sin kammare, och tänkte på, at up-  
hitta något medel, til at bedraga sin  
Mans afundsjuka misstankar, fick hon  
bakom tapeten se en gammal dörr.  
Detta lyckliga fund upmuntrade hen-  
nes nedslagna sinne: Hon öpnade dör-  
ren, och gick upföre en lönn-trappa  
til en liten kammare, hwars fönster  
gick ut åt gatan. I samma ögna-  
blick tänkte hon, at detta omsider  
skulle förskaffa henne sin frihet. Det  
war så sant, som om det händt henne,  
så at hon ei tordes wäga blifwa der  
länge, för at ei blifwa öfverrumplad  
af sin man, utan gick strax tillbaka  
til sit rum, och smickrade sig i sina  
tan-

tankar, med åtskilliga glada föreställningar. Det minsta stien af hopp gläder och förnöjer en människa, som är olyckelig. Knappt war Stinkel utgången dagen därefter, förän Ferdinanda åter gick up på sin nya kammare. I det hon betraktade de närmaste husen, blef hon warse i et fönster, som war midt emot hennes, en wacker mansperson, som tycktes med mycken upmärksamhet läsa uti en bok. Husets prägtiga byggnad öfvertygade henne, at det måtte tihöra en förnäm Herr. Hennes tankar gick ännu längre, hon inbillade sig, at den okände, som hon såg, wore ägare af huset, och at han måtte wara af et högt stånd. Hon twiflade ingalunda därpå, at om han fick se henne, så skulle han strax fatta kärlek för henne. Hon wille således söka, at blifwa känd med denna Mansperson, och upriktigt berättat honom, på hwad tyranniskt sätt hon blefwe handterad; detta mente hon skulle så röra hennes Amant, at han af sig sielf skulle tilbjudat henne sin

tjänst,

tjenst, den hon wille med nöje emot-  
 taga; ty hon trodde, at i det tilstånd  
 hon nu war, så war alt ting henne  
 tillåtit. Et Fruntimmer smickrar sig  
 snart med et falskt sten af hopp, och  
 gör ofta stora uträkningar på sin skön-  
 het. Ferdinanda hade större orsak än  
 många andra, til at hoppas allting  
 af sina behagligheter: dock, på det  
 hon ej skulle försumma en så angelä-  
 gen sak, så wille hon öka dem med  
 alla slags prydnader. Intagen af den-  
 na tanka, gick hon ned i sin kamma-  
 re, satte sig wid sit nattduksbord, och  
 prydde sig med alt det, som kunde  
 göra et Fruntimmer ännu mer be-  
 hagligt. Hon fruktade nu för ingen  
 fara, ty hon wiste, at hennes Man  
 aldrig kom hem förän klockan 9 om  
 aftonen. Ju wackrare et Fruntimmer  
 är, ju mindre blifwer hon ledsen, at  
 sitta wid sit nattduksbord. Spegeln  
 är en hemlig rådgifware, hwars smic-  
 krande hyckleri hon gerna tager emot.  
 Ferdinanda war nu mycket nögd med  
 sig sjelf, och trodde sig ganska wäl  
 haf-

hafwa användt sin tid, skyndade sig  
 up uti fönstret, i hopp, at den ofän-  
 de skulle blifwa henne warse, men så-  
 fångt; han war så ifrig at läsa, och  
 så upmärksam därpå, at hon fruktade  
 ej kunna winna sit ändamål, om hon  
 ej hittat på andra medel, til at wäc-  
 ka honom utur hans djupa tankar.  
 Alla Fruntimmer äro gemenligen häf-  
 tige i sina Pasioner, och Ferdinanda  
 förtretad öfwer den ofändes alfwar-  
 samhet, begynte at sjunga så högt,  
 at han nödwändigt måtte höra henne.  
 Den ofände, intagen af en så beha-  
 gelig röst, och som förefom honom så  
 orwanlig, kastade några ögonkast på  
 Ferdinanda, blef kär i henne, lade  
 bort sin bok, och gjorde henne åtskil-  
 liga tekn, med mycken höflighet, som  
 gaf hans stora glädje tydeligen tilkän-  
 na. De wunno genast hwars annars  
 tycke, och denna unge Mannen, som  
 war lika så wacker Karl, som Ferdi-  
 nanda war et stönt Fruntimmer, in-  
 tog hennes sinne. På detta sätt  
 blef den svartssuka Stinkel bedragen,  
 oaktadt

daktadt alla sina Läs och sin stora försigtighet. Fruktan, at blifwa hörd i nästa husen, oroadе dem, de uptänte därfore et medel, hwarigenom de kunde skrifwa hwarandra til, och det igenom tilhjelp af en lång kåpp, som förde deras bref fram och tillbaka öfwer gatan. Man behöfwer ei twiffla på, at icke Ferdinanda berättade sit bedröfweliga tilstånd. Furing, som ännu ei wiste, at han war Ferdinandas broder, föreslog henne en hemlig sammankomst, för at så mycket beqwämligare kunna öfwerlägga om utwägar, at frälsa henne utur hennes fångelse. En Människa är alt för swag, när den låter intaga sig af kärlek. Ferdinanda nekade ei til detta förslag, men twiflade på werksälligheten därpå; dock röjde Furing snart bort alla hinder; han låt försärdiga et starkt och bredt silkesnät, som utan stort beswär kunde fastas öfwer den smala gatan til Ferdinandas fönster. Då han förut hade låtit Ferdinanda weta detta sit påfund, bad han

han henne om tilstånd, at försöka det samma natten därpå. Hon såg väl all den fara, hwaruti hon siörtade sig, då hon tillåt sin Amant, at komma hem til sig; det minsta allarm kunde wäcka hennes svartsjuka man, men hon wille heldre wäga allting, än neka til hans begäran; tiden blef således utsatt til klockan 12 om natten. Furings öfvergång til Ferdinanda gick lyckeligt nog för sig, de försäkrade hwarandra om en beständig kärlek; men huru försträckt blewo de icke, då de sunno, at de woro sysskon. Deras flygtiga kärlek blef förwandlad til en beständig wänskap, och Furing lofwade at befria henne utur sin hårda mans wäld. Han gjorde alla nödiga anstalter, til hennes flygt, som blef utsatt til fyra dagar därefter. Emidlertid taltes de wid i fönstret, utan at någon olyckelig händelse timade, intil dagen då hennes flygt skulle ske. De hade nu aldeles glömt, at Stinkel war den samme Malaren, som arbetade hos Furing.

ring. Så länge han arbetade i de rum, som woro åt andra sidan, så kunde han ei blifwa något worse, men nu då han war i begrep, at måla en Platfond i en Sal, midtöfwer Ferdinandas fönster, så hade han wist warit döf och utan ögon, om han ei hade märkt, at hans kära Ferdinanda talade i fönstret. Den försträckte Stinkel steg ned af sin ställning, och igenkände ännu tydeligare sin Hustru; Penseln och färgbrådet föllo utaf hans hand; han blefnade, darrade, och hade snart fallit omkull; han blef hämndgirig som en Tiger, och han hade wäl strax sökt utöfwa sin hämd, om han hade kunnat gå at försträckelse. En afundsiuk tänner strax någon lisa i sin oro, när han finner minsta orsak til sin arghet. Han låt allting stå, för at widare höra efter, hwad de sade hwarandra, och man kan låt föreställa sig hans raseri, då han hörde, at Ferdinanda och Furing tillsade hwarandra, som twänne kära syffon, en beständig Wänskap, hwilket han alt-

altsammans ansåg, som bevis på sin hustrus otro; hwart ord war et dödeligt stung uti hans hierta. Han beslödt, at upoffra Ferdinanda til sin billiga wrede, men en liten estertanka höll honom ännu tillbaka. Den kärlek, som han hade til sin hustru, talte ännu til hennes bästa, och tänkte han, hon torde ej wara så mycket brottslig; utwärtens anseende bedrager ofta. Stinkel gick därföre ej hem förän den wanliga tiden, och wille ej heller gifwa sin hustru minsta anledning til misstankar; han hade sina orsaker därtil. Då aftonmåltiden war förbi, gick han in i sin kammare, föregaf en stark hufwudvärk, och lade sig strax til sängs. Efter et par timmar, smög han sig ut, fätte sig på lur, och fick snart weta hela sammanganget. Det war iust olycka, at det war den natten, då Ferdinandas flygt skulle gå för sig. Silkesnåtet blef på utfatt tid öfverkastat, och Stinkel, försträckt öfwer en så sällsam syn, wäntade med otålighet at få se hwar-


til detta skulle nyttias. En liten stund  
 därefter kom Furing och gick öfver  
 til det omtalte fönstret, hwilket ännu  
 mera öfvertygade honom om sin för-  
 menta olycka. Det behöfves sannerligen  
 andra ord än mina, til at beskrifwa  
 det försträckeliga raseri, som nu swaf-  
 wade i Stinkels tankar; han betänkte  
 sig dock, för at finna et ännu för-  
 sträckeligare medel til sin hämnd; icke  
 därföre, at han twiflade på, at icke  
 hans hustru och hennes Amant skulle  
 falla för hans mordiska händer, men  
 han wille öfverrumpla dem, när de  
 minst förmodade det. Han gick där-  
 före in i sin kammare igen, öpnade  
 sin Hustrus kammardörr det sagtaste  
 han kunde, gick fram til hennes säng  
 med en mordisk dolf, och wille stöta  
 den i hennes bröst, men där fants ej  
 något offer för hans wrede; därpå  
 sprang han helt ursinnig omkring i  
 kammaren, blef änteligen warse den  
 olyckliga dörren, och gick därpå up-  
 före trapporne; dock et sådant företa-  
 gande sättes sällan i wärket utan en  
 för

förvirrande bestörtning. Stinkel föll,  
 och gjorde i det samma et stort al-  
 larm. Ferdinanda och hennes Broder,  
 som däröfwer blefwo försträckt, sök-  
 te at frälsa sig med flykten. Husset  
 som Stinkel hade i handen, sloctnade.  
 Furing gick först ut igenom fönstret,  
 och hölt den skälswande Ferdinanda  
 i handen, i det samma kom Stinkel  
 in, letar sig fram til fönstret, och  
 följer ut efter sin hustru; hans arm  
 war redan utsträckt och dolken blot-  
 tad, han wille stöta den uti henne,  
 men hon fördubblar sina steg, för at  
 undwika döden, men förgäfwes; hon  
 undwiker en död, för at kasta sig uti  
 en annan; hennes fot halkar, hon fal-  
 ler ned, och gifwer et försträckeligit  
 skrik ifrån sig. Furing, som med be-  
 dröfwelse såg, at han icke kunde hiel-  
 pa den olyckliga Ferdinanda, skynda-  
 de sig ned, för at låta bära henne in  
 uti Husset, och låta slå up hennes å-  
 der, i hopp, at hennes fall ej wore  
 dödeligit. Den mordiska Stinkel, för-  
 tretad. öfwer sin misslyckade hämnd,  
 trö

tröstade sig dock därmed, at han ha-  
 da mist en otrogen Hustru, utan at  
 han hade besmittat sina händer med  
 hennes blod; men han darrade dock af  
 arghet däröfver, at hennes Amant  
 ej fallit för hans blodförligastiga dolk,  
 och mente därför, at han borde sö-  
 ka på alt möjligt sätt at göra ho-  
 nom olyckelig. Han går därför ut  
 ifrån sit hus och skickar bud efter  
 wakten, i tanka at hans hustrus A-  
 mant skulle willa taga bort hennes dö-  
 da kropp. Man såg då, at et Trun-  
 timmer blef burit ifrån gatan. Stin-  
 kel säger til wakten, at det är hans  
 hustru. Wakten wil därpå taga fast  
 på Faring; han ropar på hjelp, och  
 förswarar sig emedlertid tappert. Hus-  
 folket kommer ut, Faring blir lös,  
 Wakten blir nödsakadt, at låta ho-  
 nom behålla sin Systers döda kropp,  
 och han slår därpå Porten igen efter  
 sig. Stinkel, som häröfver blef ra-  
 sande och förbittrad, stöter sielf dol-  
 ken i sit hjerta, och faller död ned för  
 Waktens fötter.

Följande nya Romaner finnas i  
Utters Bofläda i stora Kyrkbrinken.

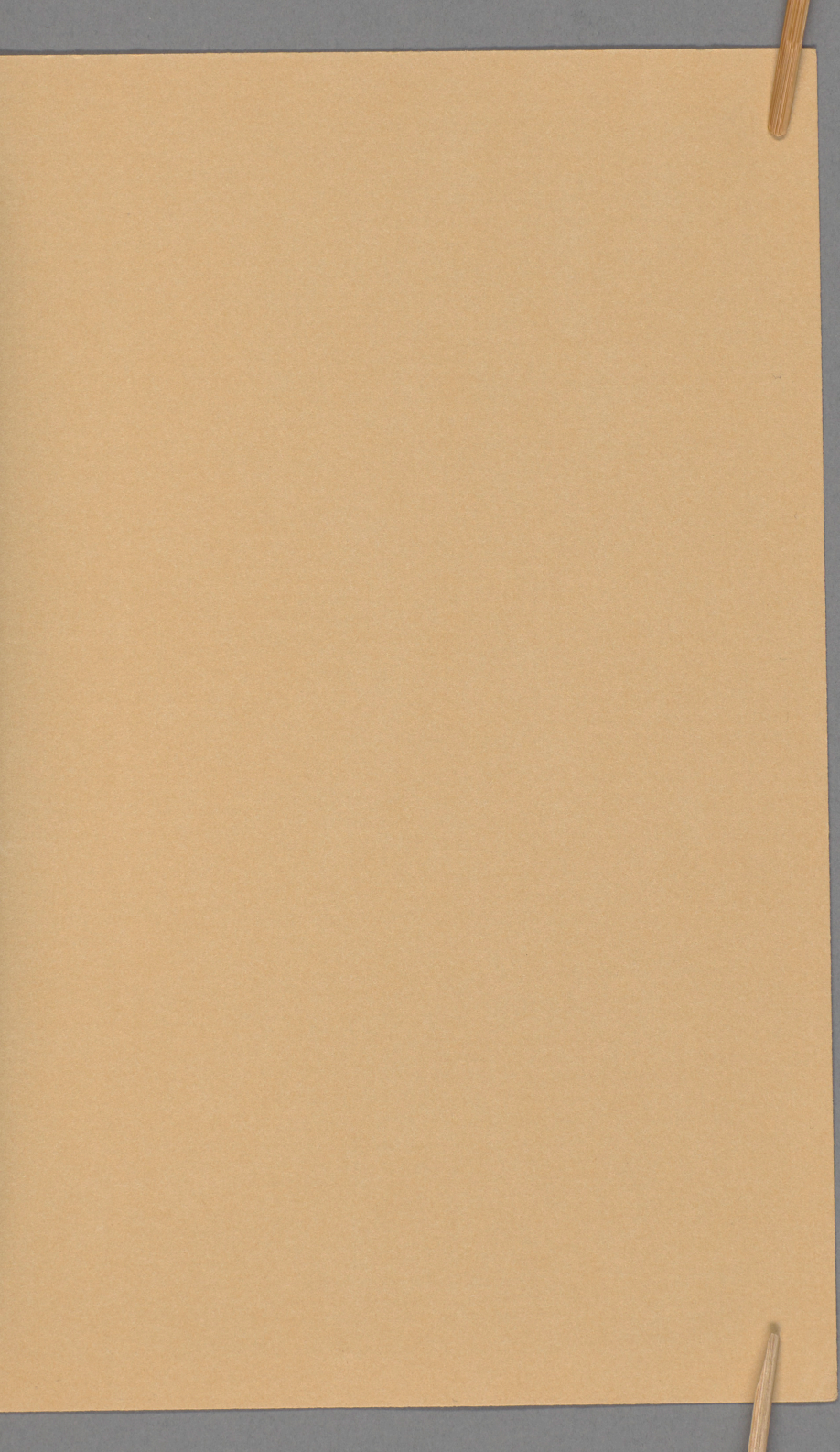
---

- Landprästen i Wakefield. Drame i Fem  
Acter, efter Engelske Roman af  
samma namn. 16 s. häftad.
- Ismaël och Christine. Africansk Berät-  
telse, af Mercier. 16 s. häftad.
- Vi se hvarannan åter. Dialog. Fri Öf-  
versättning af M. Allén. 12 s. h.
- Lady Julie Harleys Historia, af Fru  
Griffith. 2:ne Delar. 32 s. häftade.
- Hortence och Melite, eller Kärlek och A-  
delmod. 2 s. häftad.
- Belöning för Otidig Swartsjuka; en nödig  
Spegel för gamla Män, som gifta sig  
med unga Fruntimmer. 2 s. häft.
- Resan til Brunswig; Comisk Roman af  
Friherre Adolph v. Knigge. 24 s. h.
- 

THE UNIVERSITY OF CHICAGO  
LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO  
LIBRARY  
1850  
1851  
1852  
1853  
1854  
1855  
1856  
1857  
1858  
1859  
1860  
1861  
1862  
1863  
1864  
1865  
1866  
1867  
1868  
1869  
1870  
1871  
1872  
1873  
1874  
1875  
1876  
1877  
1878  
1879  
1880  
1881  
1882  
1883  
1884  
1885  
1886  
1887  
1888  
1889  
1890  
1891  
1892  
1893  
1894  
1895  
1896  
1897  
1898  
1899  
1900

THE UNIVERSITY OF CHICAGO  
LIBRARY





Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

# **TIFFEN** Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue      Cyan      Green      Yellow      Red      Magenta      White      3/Color      Black

